

LASKAY ANNA

Tovább, tovább, tovább

Hárman üljük körül az asztalt. Nők: feleségek és családanyák. Beszélgetünk. Sokszor csak elmesélve a saját történetünket, segítjük egymást tovább. Gondolatainkat közreadva, reméljük, sokan magukra ismernek, s „leülnek közénk”.

Anna: A tavaszi kikeletben minden évben ott rejlik az új kezdet. Ezt a bűnbánattal teli böjtöt követő húsvéti örömről csak felerősíti. Most azonban a családjában még egy konkrét ok van, ami miatt nagy bennünk a várakozás. A legnagyobb gyerekünk érettségizik. Ti hogyan éltétek meg ezt a sorsfordítónak tartott eseményt?

Andi: Nálunk a négy gyerek közül a három nagyobb egymást követő években érettségizett, így a végére nagyon rutinossá váltam (nevet). Nem, az igazság az, hogy mindegyikkel ugyanúgy végigizgultuk az egészet. A teljes családot érintő eseményként éltük meg. Rám az érzelmi támogatás mellett az iskolai szervezési dolgokból is bőven hárult, így én is igazán elfáradtam. A legkisebb gyerek hatosztályos gimnáziumba jár, így van egy pár év az újabb érettségig.

Ildi: Most mi sem vagyunk családjilag érintettek. A nagylányunk már lassan az egyetemen végez, a fiunk pedig még most kezdte a középiskolát. A lányunk – annak idején – élt az előrehozott érettségi lehetőségével nyelvből és a választott tantárgyból is, így kicsit elhúzódtott ez a folyamat, hosszan izgalomban tartva minket. A végén azonban sokat számított neki, hogy tudta csökkenteni a megmérettetése terheit. Más egy érettségi, mint egy nyelvvizsga vagy egy verseny. Ő is egészen másként állt hozzá, másként élte meg.

Andi: A fiúk aktív sportolók voltak az érettségi idején, a lányunk is számos versenyt megjárta, de az érettségőtől tartottak, s nagyon szurkoltunk nekik mi is. Hiába tudtuk, hogy tanultak, hogy felkészültek, hogy ügyesek, valóban olyan vizsga, ami – a továbbtanulás miatt – sorsdöntő lehet. Ráadásul a harmadik gyerekünk magántanulóként végezte az utolsó évet, ezért az érettségi előtt is vizsgáznia kellett, így még izgalmasabban telt ez az időszak.

Anna: A fiunkra minden tantárgy most vár majd, úgyhogy mi az írásbeli majdnem minden napján érintve leszünk. Én még nem látok rajta komoly aggodalmat, de tény, hogy emlegeti, s folyamatosan készül, mert a pontok miatt fontos, hogy jól szerepeljen. De úgy érzem, van benne egy belső igény is, hogy minél több valódi tudással álljon oda, ha már az „érettségét” méri. Kicsit úgy éli meg, mint amikor tizenhét éves lett. Ő akkor is hangsúlyozta, hogy nagykorúvá vált. Remélem, ezt is pozitívan éli majd meg. Édesanyaként úgy érzem, az lenne a jó, ha lelkiileg és érzelmileg is készen állna. Hogy ne nyomja agyon ez az időszak, hanem egy jókor jött próbatétel legyen, amely megerősíti, felkészíti a további megmérettetésekre.

Ildi: Ez tanárként is komoly feladat. Nekem a munkámból adódóan az érettségi ideje nem csak a gyerekeimhez kötődik. Minden évben ez a legmozgalmasabb időszak, hiszen középiskolában tanítok. Ilyenkor van a legtöbb szervezési feladat: az osztályozókonferencia, az érettségi, a délutáni tanítások beiktatása, a ballagás és a bankett. A tanév vége felé nagyon felpörögnek az események. Mindemellett ez a munkánk kiteljesedése. Ilyenkor mutatkozik meg a legjobban, hogy amit négy-öt éven keresztül csináltunk, az mennyire eredményes.

Anna: Nekem szokásom, hogy minden évben meghallgatom az érettségi tételeket magyarból. Figyelem a híreket, hogy mennyire találták nehéznek az adott feladatsort a diákok, mit mondanak a pedagógusok, szakértők. Nem kell, hogy épp érintettek legyünk. Bár tény, hogy amikor a keresztlányom vizsgázott, jobban számontartottam minden napot. Ebben az évben pedig sokszorosan kérjük majd az imákat!

KÉRDÉSEK A TOVÁBBGONDOLÁSHOZ:

Hogyan emlékszik vissza az érettségi-jére (vagy a középfokú tanulmányait lezáró vizsgájára)? Mennyire tartja számon azóta ezt az eseményt? Hatással volt-e a további életére az érettségije?

Ha válaszait velünk is megosztaná, kérjük, írja meg nekünk!

Weboldalunk: <http://www.noi-kerekasztal.hu>